

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje Davida Uhlíře, soudce Tomáše Lichovníka a soudkyně Kateřiny Šimáčkové o ústavní stížnosti stěžovatelek 1. **Panasonic Corporation**, se sídlem 1006, Kadoma, Kadoma City, Osaka 571-8501, Japonsko, 2. **MT Picture Display Co., Ltd.**, se sídlem 1-15 Matsu-cho, Kadoma City, Osaka 571 – 8504, Japonsko, zastoupených JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, nám. Republiky 1079/1a, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 25/2012-351 ze dne 29. ledna 2015, rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2010-318 ze dne 23. února 2012, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-R 131, 132, 133, 134, 135, 136/2010/HS-17247/2010/310 ze dne 19. listopadu 2010, za účasti **Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže** jako účastníků řízení a vedlejších účastnic řízení a) Koninklijke Philips Electronics NV, se sídlem Groenewoudseweg 1, Eindhoven, 5621 BA, Nizozemsko, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, Jungmannova 24, b) Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1 – Chome, Minato-ku, Tokio 105 – 8001, Japonsko, zastoupené JUDr. Ivem Jandou, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, Na Příkopě 8, c) Technicolor S.A., se sídlem 1-5, rue Jeanne D'Arc, 92130 Issy Les Moulinaux, Francie, zastoupené Dr. Radanem Kubrem, advokátem se sídlem v Praze, Jáchymova 26/2, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850EDo ze dne 26. 8. 2010 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže shledal, že stěžovatelky, vedlejší účastnice řízení, společnost Chunghwa Picture Tubes, Ltd. a společnost LG Electronics,

Inc. uzavřely a plnily zakázanou dohodu o určení cen, která vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu barevných obrazovek pro televizory na území České republiky tím, že prostřednictvím pravidelných vzájemných kontaktů a schůzek určovaly ceny barevných obrazovek pro televizory (CPT, *colour picture tubes*), a to formou pevně stanovených cen, cenových rozpětí a minimálních cen. Tím tyto společnosti porušily zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Stěžovatelce č. 1 byla za porušení zákona uložena pokuta 10 373 000 Kč, stěžovatelce č. 2 byla uložena pokuta 9 430 000 Kč. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto usnesení.

2. Krajský soud v Brně rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl žaloby stěžovatelek proti rozhodnutí předsedy žalovaného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

3. Nejvyšší správní soud rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl kasační stížnosti stěžovatelek proti rozsudku krajského soudu. Proti rozsudku krajského soudu se kasačními stížnostmi bránily nejen stěžovatelky, ale též všechny vedlejší účastnice řízení. I jejich kasační stížnosti soud zamítl, s výjimkou kasační stížnosti společnosti Koninklijke Philips Electronics N. V., již soud vyhověl a zrušil část rozsudku krajského soudu i rozhodnutí předsedy žalovaného a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení ve vztahu k této společnosti byl závěr soudu o zániku její odpovědnosti za správní delikt v důsledku marného uplynutí zákonem stanovené lhůty pro uložení sankce.

4. Proti rozsudkům krajského a Nejvyššího správního soudu, jakož i proti rozhodnutím správních orgánů obou stupňů (z hlediska soudního přezkumu obvykle tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek) se stěžovatelky bránily ústavní stížností, ve které navrhly, aby Ústavní soud zrušil všechna napadená rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces, práva na ochranu vlastnictví a záruk rovnosti chráněných čl. 1, 3, 11 a 36 Listiny základních práv a svobod a jim případně odpovídajícím ustanovením Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Porušení svých práv stěžovatelky spatřovaly zejména v tom, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže měl vést řízení též se společností LG Philips Displays Holding B. V. se sídlem Zwaanstraat 2 A, Eindhoven, 5651 CA, Nizozemsko, a při ukládání pokuty měl přihlídnout také k její účasti na kartelové dohodě. Dále nebyly v řízení dostatečně prokázány potenciální dopady protisoutěžního jednání na hospodářskou soutěž v České republice.

5. Stěžovatelky dále namítaly, že způsob výpočtu pokuty ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zohlednil i počet účastníků, takže by uložení pokuty společnosti LG Philips Displays Holding B. V. či jejímu právnímu nástupci snížilo pokutu uloženou ostatním účastníkům. Uplatňování správní odpovědnosti za správní delikty je založeno na základě legality, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže tedy měl zákonnou povinnost postihnout i uvedenou společnost. Postižení správního deliktu je ve veřejném zájmu a rezignace na tuto povinnost vede k otřesení důvěry ve správné a spravedlivé rozhodování správních orgánů a oslabení důvěry v právo celkově. Není pro věc rozhodující, že stěžovatelky nemají veřejné subjektivní právo na potrestání jiné společnosti, s ohledem na mechanismus výpočtu pokuty by jim potrestání

společnosti LG Philips Displays Holding B. V. bylo ku prospěchu. Není přitom pravda, že by tato společnost zanikla. Stěžovatelky poukazovaly na to, že právní nástupce této společnosti nezanikl a stále existuje, což v mezích svých možností řádně doložily. Nejvyšším správním soudem odkazovaná judikatura na věc nedopadá, navíc mohou stěžovatelky jen obtížně akceptovat tezi soudu, že důvodem pro zásah by byl jen výrazně intenzivní rozdíl mezi uloženou pokutou a pokutou, která by byla uložena, pokud by bylo více účastníků. V případě první stěžovatelky jde o rozdíl ve výši 1 518 000 Kč, v případě druhé stěžovatelky jde o rozdíl ve výši 1 380 000 Kč. Postupem správních orgánů navíc došlo k nerovnému postupu, protože Úřad pro ochranu hospodářské soutěže postupoval při šetření činnosti stěžovatelek vědomě odlišně než u společnosti LG Philips Displays Holding B. V. Stěžovatelky tak byly v konečném důsledku povinny zaplatit vyšší pokutu, než kdyby byla potrestána také tato společnost, či její právní nástupce.

6. Dále napadená rozhodnutí nesprávně vymezují požadavky na prokázání byť jen potenciálních negativních dopadů celosvětového kartelu na hospodářskou soutěž v České republice. Podle stěžovatelek nemůže Úřad pro ochranu hospodářské soutěže úplně rezignovat na zjišťování dopadu, neboť musí ověřit, že je dána jeho pravomoc a že se skutečně jedná o zakázanou dohodu. Je tedy třeba prokázat, v čem spočívá skutečný či potenciální negativní vliv na hospodářskou soutěž. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a jeho předsedy se touto otázkou zabývají pouze povrchně, krajský soud pak nepřipustně skutkové a právní závěry úřadu doplnil. Mezi krajským a Nejvyšším správním soudem pak navíc existuje rozpor v tom, zda byl dopad na hospodářskou soutěž v České republice skutečný, nebo pouze potenciální.

7. Ústavní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny formální předpoklady projednání ústavní stížnosti. Stěžovatelky jsou osobami oprávněnými k jejímu podání a byly zastoupeny v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost podaly včas a vyčerpaly všechny procesní prostředky, které jim zákon k ochraně práv poskytuje. Ústavní stížnost je proto přípustná.

8. Ústavní soud dále posoudil obsah ústavní stížnosti a dospěl k závěru, že se jedná o návrh zjevně neopodstatněný ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení v zájmu racionality a efektivity řízení před Ústavním soudem dává tomuto soudu pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu ještě předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem.

9. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy České republiky), není dalším stupněm v systému obecného soudnictví. Je záležitostí obecných soudů, aby zjišťovaly a hodnotily skutkový stav, prováděly výklad jiných než ústavních předpisů a aplikovaly jej při řešení konkrétních případů. Výklad a aplikaci předpisů podústavního práva lze hodnotit jako protiústavní, jestliže nepřipustně postihují některé ze základních práv a svobod, případně pomíjí možný výklad jiný, ústavně konformní, nebo jsou výrazem zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován, resp. jenž odpovídá všeobecně akceptovanému (doktrinárnímu) chápání dotčených právních institutů (a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli), případně jsou v extrémním rozporu s požadavky věcně příslušného a rozumného vypořádání posuzovaného právního vztahu

[srov. kupř. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 85/06 ze dne 25. 9. 2007 (N 148/46 SbNU 471)].

10. Ústavní soud předně uvádí, že námitkami proti hodnocení dopadu na hospodářskou soutěž v České republice se již zabýval ve věci sp. zn. I. ÚS 988/15, v níž dne 30. 11. 2015 odmítl ústavní stížnost vedlejší účastnice řízení b) pro zjevnou neopodstatněnost. Ústavnost napadených rozhodnutí Ústavní soud obvykle hodnotí z pohledu řízení jako celku. Dílčí výtky vůči správnosti postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže či vůči postupu krajského soudu tak nemají význam, pokud řízení jako celek dostojí požadavkům čl. 36 Listiny. Nejvyšší správní soud se schopností uvedené kartelové dohody narušit hospodářskou soutěž v České republice zabýval zejména v odst. 313–320 napadeného rozsudku. Vůči tomu stěžovatelky žádnou konkrétní námitku neuvedly (kromě konstatování, že Nejvyšší správní soud korigoval nesprávný právní názor krajského soudu) a Ústavní soud z vlastní činnosti neshledal důvod, proč se odchýlit od hodnocení ve věci sp. zn. I. ÚS 988/15. V tomto ohledu jde tedy o námitky zjevně neopodstatněné.

11. K námitkám vůči výši pokuty a opomenutí potrestání společnosti LG Philips Displays Holding B. V. může Ústavní soud opakovaně připomenout, že ústavní právo není porušeno tehdy, když je napadené rozhodnutí, měřeno obyčejným právem, objektivně vadné; vada musí spočívat právě v nerespektování základních práv (tzv. Heckova formule, srov. náleží sp. zn. III. ÚS 3725/13 ze dne 10. 4. 2014). K takovému závěru však v projednávané věci dospět nelze.

12. Nejvyšší správní soud se námitkami stěžovatelky řádně zabýval. Z napadeného rozsudku jasně a přesvědčivě plyne, že případná odpovědnost ještě další společnosti nemá vliv na závěry o porušení práva ze strany stěžovatelek. Přes závěr o neexistenci veřejného subjektivního práva na potrestání jiné společnosti se soud námitkami stěžovatelek dále zabýval. Uznal, že pokud by byla potrestána další společnost, skutečně by došlo ke snížení pokut pro stěžovatelky. Užitý způsob výpočtu pokut však byl nediskriminační a závěry o porušení zákona ze strany společnosti LG Philips Displays Holding B. V. byly pouze spekulativní. Za zásadní Nejvyšší správní soud považoval, že rozdíl mezi uloženými pokutami a pokutami, které při jiném počtu účastníků řízení mohly být uloženy, není výrazně intenzivní. Není tak pochybnost o tom, že stěžovatelky byly postiženy na základě skutečností, které byly jim konkrétně vytýkány. Z pohledu Ústavního soudu je pro posouzení věci rozhodující, že Nejvyšší správní soud všechny námitky vypořádal, a to i vzhledem k zásadě personalit sankcí, zásadě rovného zacházení a rozsahu ostatních do úvalu přicházejících základních práv. Prostý nesouhlas stěžovatelek s hodnocením toho, zda je výrazně intenzivní rozdíl mezi uloženou pokutou a pokutou, která mohla být uložena, pokud by byl jiný počet účastníků řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, důvodem pro zásah Ústavního soudu není.

13. Nejvyšší správní soud tedy v napadeném rozsudku plně dostal požadavkům konstantní judikatury Ústavního soudu na odůvodnění rozhodnutí [srov. např. náleží sp. zn. III. ÚS 271/96 ze dne 6. 3. 1997 (N 24/7 SbNU 153)]. Adekvátně se vypořádal se všemi důkazy, resp. návrhy na jejich provedení, jakož i s tvrzeními účastníků v řízení uplatněnými [srov. náleží ze dne 23. 3. 2006 sp. zn. III. ÚS 521/05

(N 70/40 SbNU 691), ze dne 12. 7. 2006 sp. zn. III. ÚS 151/06 (N 132/42 SbNU 57) nebo ze dne 1. 11. 2007 sp. zn. III. ÚS 677/07 (N 179/47 SbNU 371)]. Otázkou existence společnosti LG Philips Displays Holding B. V., jejího zániku a případného právního nástupnictví se Ústavní soud nezabýval. Podle setrvalé judikatury zásadně není jeho úkolem hodnotit (a přehodnocovat) hodnocení důkazů provedené orgány, jejichž rozhodnutí přezkoumává z hlediska dodržení ústavně zaručených práv [srov. nálezn sp. zn. III. ÚS 23/93 ze dne 1. 2. 1994 (N 5/1 SbNU 41)].

14. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud odmítl podanou ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2016

David Uhlíř v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Drdlová